

sumpci statků neb k udržení nabytých statků a nelze ani z čl. II. stanov seznati, že tu jde o podporování výdělečnosti a hospodářství členů společným provozováním podniku. Právem proto poukazuje napadené usnesení k tomu, že účel tohoto sdružení není hospodářský a sdružení toto nemá ráz družstev úvěrních, výrobních, nákupních atd. v § 1 cit. zák. příkladmo uvedených a nelze důsledkem toho na družstvo toto použití ustanovení zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák. Z okolností, že u jiného soudu zapsáno bylo družstvo s obdobnými stanovami, jaké má družstvo stěžující, nemůže toto družstvo podle § 12 obč. zák. nic pro sebe dovozovati.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatel napadá rozhodnutí rekursního soudu pro zřejmý rozpor se zákonem, leč neprávem. Jest sice přisvědčiti právnímu názoru stěžovatelovu, že z článku II. stanov společenstva lze seznati, že tu jde o podporování výdělečnosti a hospodářství členů společným provozováním podniku. Z účelu tam vytčeného vyplývá, že jde v podstatě o zmenšení výdajů členů společenstva hlavně co do nákladů dopravních a rabatu za cukr, v čemž spočívá hospodářský účel. Ustanovení § 1 zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák. nevyžaduje, by hospodářský účel byl dosažen společným provozováním podniku, stačí, jde-li o společné provozování hospodářské činnosti; že tato má býti společenstvem vyvinuta, vyplývá nepochybně ze stanov. Podle § 4 cit. zák. má ovšem firma společenstva odvozena býti z věci, k níž se závod vztahuje, avšak zákon nežádá, by ze znění firemního byla patrna veškerá činnost společenstva; stačí, obsahuje-li firma poukaz alespoň k jedné z nich. Zvolená firma společenstva neodporuje proto zákonitým předpisům. Jest však přisvědčiti právnímu názoru soudů nižších stolic, že žádosti stěžovatelově o zápis do společenstevního rejstříku nebylo vyhověti, poněvadž vyplývá ze stanov (čl. III.), že nejde o sdružení jen velkoobchodníků s cukrem, neboť za členy mohou býti přijaty i jiné osoby, fysické nebo právnické, a také skutečně byly přijaty a do představenstva společenstva zvoleny. Že šlo jen o zákonité zástupce cukerních společností bankovních ústavů, jež se staly členy společenstva, ze spisů nijak nevyplývá, jak stěžovatelka omylem má za to. Dovolací stížnosti proto vyhověti nebylo.

Čís. 8752.

Na jmění dědice, přihlásivšího se výminečně k pozůstalosti, lze vésti exekuci pro dluh zůstavitelův, jakmile byla dědici pozůstalost odevzdána. Námitku, zda a pokud jest již pozůstalost vyčerpána výlohami a dluhy, lze dlužníku uplatniti jen pořadem práva, ať již žalobou podle § 35 ex. ř. nebo podle § 36 ex. ř.

(Rozh. ze dne 1. března 1929, R I 82/29.)

Vymáhající věřitelce příslušela na základě pravoplatného rozsudku ze dne 5. října 1925 pohledávka za pozůstalostí po JUDr. Jiřím M-ovi, která byla odevzdací listinou ze dne 27. dubna 1927 odevzdána universální dědičce Anně Sch-ové, jež se k pozůstalosti přihlásila z poslední vůle výminečně. Návrhu vymáhající věřitelky na povolení exekuce pro tuto pohledávku proti povinné zabavením jedné třetiny služného, které jí přísluší proti jejímu zaměstnavateli, soud první stolice vyhověl, rekursní soud návrh zamítl.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu vymáhající věřitelky nelze upřít oprávnění. Není pochyby o tom, že odevzdáním pozůstalosti po JUDr. Jiřím M-ovi povinné jako přihlášené dědičce nastal na straně dlužníkově případ universální sukcese, prokázané podle § 9 ex. ř. veřejnou listinou (odevzdací listinou). Otázkou jest, jak se utvářela věc pro vymáhajícího věřitele, jenž si vymohl exekuční titul proti dlužníku, právnímu předchůdci dědice, přihlásil-li se tento k pozůstalosti výminečně. Podle § 802 obč. zák. jest dědic, jenž nastoupil v pozůstalost s výhradou právního dobrodiní soupisu, zavázán věřitelům jen potud, pokud pozůstalost stačí. Lze proto proti takovému dědici, pokud není pozůstalost odevzdána, povolit exekuci jen na jmění pozůstalostní. Z ustanovení §§ 547, 548, 550, 797, 801, 802 a 821 obč. zák. však vyplývá, že od okamžiku, kdy dědic takovému byla pozůstalost odevzdána, lze vésti pro dluh zůstavitelův exekuci na vlastní jmění tohoto dědice, neboť od toho okamžiku jest ho považovati proti pozůstalostním věřitelům za osobního dlužníka, ježto po odevzdání tvoří pozůstalostní jmění část vlastního jmění dědicova, kterým jest tento oprávněn volně nakládati. Ručí proto dědic takový po odevzdání pozůstalosti i vlastním jměním, ovšem zase jen potud, pokud pozůstalost stačí. Ježto pak poznámka o tom, že takový dědic i když ručí vlastním jměním, ručí přece jen potud, pokud pozůstalost stačí, jest v usnesení povolujícím exekuci nemožná, lze námitku, že a pokud pozůstalost jest již vyčerpána výlohami a dluhy, uplatnit povinné toliko pořadem práva, ať již žalobou podle § 35 neb podle § 36 ex. ř. (rozh. býv. vídeňského nejv. s. čís. 2253 Gl. U. n. ř.).

Čís. 8753.

Ručení dráhy (zákon ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák.).

Dráha ručí jen, je-li tu příhoda v dopravě a bylo-li příhodou v dopravě způsobeno poranění neb usmrcení člověka. Jest rozeznávati mezi příhodou v dopravě a úrazem. Dráha jest podle § 2 zák. vyviněna jen, prokáže-li, že příhoda v dopravě (nikoliv úraz) byla zaviněna poškozeným.